

пристрасно. Та приглянувши ся до її лица близше, дізнавало ся якогось немилого розчарованя, бо лице не йшло в парі з поставою. Не скажу, щоб було н. ане. Навпаки, лнії лица були правильні, а навіть гарні, — а була се, так сказати, — красота тіла без красоти душі. У Павці було біле, гарне личко, що тим краще відбивало при чорнім волосю, були чорні, гарно закреслі брови, гарний ніс. Лиш уста були стиснені до купи так, що виглядали в сумерку на якусь давно загоєну рану від прорізу. Над ними виднів ся чорний мошок. Кажуть, що такий склад уст вказує на енергію, і се у Павці дійсно справджувало ся. Вона була справді енергічна, не вна себе, не любила, щоб їй хто перечив, а коли що рішила, то змагала ся довести діло до кінця.

Ось тепер вона також брала участь у семейній нараді, яка саме мала відбутися. Ніхто, що правда, не кликав її до того. Сіла випадково в гостинній кімнаті, тож годі було впросити її.

Коли оба Поницькі увійшли сюди, о. Григорій приступив відразу до діла.

— Справа така, мій сину: що нам робити з Марійкою? Ми порадили ся, аби її вчити дальше. До учительської семінарії вона ще й літ не має і може ще не гаразд приготована — отже може би....

— Ах Господи! — на що їй науки, на що семінарії, то всьо ляріфарі! — відзиваєть ся Павця, при чім повернула боком свою гарну голову, наче-б нагнівала ся.

— Не перебивай мені, Павцю, поки не скажу всього, — заговорив лагідно о. Григорій.

За той час Олесь опер ся своїм звичаєм спиною до печи, заложивши позаду руки, а о. Григорій ходив великими кроками по кімнаті, похиливши голову. Він усе так робив, коли над чимось важко думав. Був се високий мущина, трохи згорблений, зі знатною лисиною на голові.

— Я гадаю, — продовжав о. Григорій, — що сей рік узятиб на її підготовленє до семінарії. Вона скінчила п'яту класу виділову, отже питанє, чи посилати її до шостої, чи вчити дома, чи як?

— Буде з неї п'ятої класи! — відзиває ся знов Павця. — Нехай засукає рукави та береть ся до галушок, бо потім не потрафить чоловікови борщу зварити, не то що. Що та